

Híres diákjaink

Dr. André László (1915-2011)

jogász, a Michigan- egyetem professzora. Budapesten született, 1928-ban iratkozott be az aszódi evangélikus gimnáziumba. 1934-ben érettségizett le, jogi diplomáját a szegedi egyetemen szerezte meg. A katonaság után tiszti vizsgát tett, majd belépett a Magyar Királyi Csendőrség soraiba. Csendőrszázadosként 1945-ben részt vett a budai vár védelmében. A Rákosi-korszak idején kitelepítették (Szikszó, 1951-54), diplomásként is segédmunkásként dolgozhatott. 1956-ban végül családjával elhagyta Magyarországot és az Egyesült Államokban telepedtek le. Itt mester diplomát szerzett könyvtár szakon, majd 23 évig tanított az Eastern Illionis Universityn. Professzorként ment nyugdíjba 1983-ban. Az egykori aszódi diák az amerikai közélet megbecsült tagjává vált, aktívan bekapcsolódott a magyar emigráció életébe. 2010-ben több magyar és angol nyelvű kötetet ajándékozott iskoláknak.

Dr. Aszódi Pál (1929-2009)

Jogász, országgyűlési képviselő. A hévízgyörki származású, katolikus felekezetű diák 1940 és 1948 között volt iskolánk diákja. A Pázmány Péter Tudományegyetem, majd annak jogutódjában, az Eötvös Loránd Tudományegyetem Jogtudományi Karán tanult és szerzett diplomát 1952-ben. Az 1956-os forradalomban való tevékenysége miatt elhurcolták, börtönbe zárták. Eredeti szakmáját csak az általános amnesztia után folytathatta, ekkor felvették a pécsi ügyvédi kamarába, 2001-ig folytatott ügyvédi tevékenységet. 2000-ben megalapította az Országos Nyugdíjas Polgári Egyesületet, melynek haláláig elnöke volt. A Fidesz 2003-as átszervezése során az újonnan alakult Nyugdíjas Tagozat elnökévé választották, mely tisztséget haláláig be is töltötte. A legidősebb első ciklusos képviselő volt a 2006–2010-es országgyűlési ciklusban. Az ifjúsági, szociális és családügyi bizottság tagjaként dolgozott a parlamentben. A rendszerváltás után 56-os Emlékéremben részesült.

Breznyik János (1815-1897)

A „nagy magyar pedagógus”, iskolapolitikus, pedagógiai szakíró, Mikszáth Kálmán magyartanára, az egykori selmeci líceum ismert és jó nevű, országos hírnévű tanára, igazgatója. 1815-ben született a Pest megyei Ikladon. Aszódon, Selmecbányán és Pozsonyban végezte gimnáziumi tanulmányait, az egyetemet pedig Jénában és Hallében látogatta. Tagja volt a Magyar Literatúrai Társaságnak. Több könyv szerzője (Tervezet a magyarhoni ág. h. evang. tanodák czélszerű elrendezésére, 1852. A cigány nyelv elemei, 1853. A selmeczi bányakerületi evang. lyceum tanári karának véleményadása a magyar királyi kormánynak a gymnasiumokat és lyceumokat szervező tanterve ügyében. 1869. A selmeczbányai evangélikus egyház és lyceum története. Selmeczbánya, 1883-89.)

Dr. Burger Kálmán (1929-2000)

Akadémikus, a kémiai tudományok doktora. Aszódon gyógyszerész-családban született, atyjának patikája volt. Az izraelita felekezetű diák 1940-től volt az aszódi evangélikus

gimnázium diákja. Zalán Frigyes osztályába járt Aszódi Pálhoz hasonlóan. A családi példa ösztönözte arra, hogy az érettségi vizsga letétele után tanulmányait a budapesti orvosegyetem gyógyszerészeti karán folytassa, 1949-1954 közt. Korán kitűnt tehetségével, így már harmadéves korában, 1951-ben, demonstrátorként magához vette Schulek Elemér professzor, az ELTE Szervetlen és Analitikai Kémia tanszékének vezetője. 1958-ban megvédte kandidátusi disszertációját a d-pozitív töltésű halogének témában. 1966-ban védte meg nagydoktori disszertációját Szerves reagensok a fémanalízisben címmel analitikai kémia témában. 1968-ban egyetemi tanári kinevezést kapott az ELTE Szervetlen és Analitikai Kémiai tanszéken. Gyakran volt nyugati egyetemeken vendégelőadó, nemzetközi konferenciákon 23 alkalommal tartott plenáris előadásokat. 1987/88–1989/90-ben Burger Kálmán töltötte be a JATE tudományos rektorhelyettesi posztját is. A Magyar Tudományos Akadémia 1990-ben választotta levelező tagnak, 1993-tól rendes tag.

Drexler Győző (1928-2012)

Muzeológus. 1928-ban született Budapesten, édesapja korai halála után került Aszódra édesanyjával. Az elemi iskolát már itt végezte, 1938-tól volt az evangélikus gimnázium tanulója. 1947-ben érettségizett, mint az utolsó (államosítás előtti) evangélikus gimnázium diákja. Az érettségi után a kommunista fordulatot követően származása miatt nem iratkozhatott be egyetemre. Első munkahelye a Ganz Villamossági Gyár volt, ahol villanyszerelőként dolgozott. 1956 és 1974 között hajók tervezésével és átalakításával foglalkozott az Óbudai Hajógyárban. Később megbízták a Vízügyi Múzeum (Esztergom) létrehozásával, majd a Közlekedési Múzeum munkatársa lett, a műszaki restaurátorok vezetőjeként dolgozott. Több évtizedig dolgozott a Magyar Nemzeti Múzeumban fegyverszakértőként is, mint külső szakértő. Iskolánkban az Iskolamúzeum felállítását Drexler Győző – Győző bácsi – egykori öregdiákunk kezdeményezte 2003-ban. Az tárlat anyaga elsősorban az öregdiákok hagyatékaiból, az Evangélikus Országos Levéltárból és a helyi múzeumból került ide.

Huszárik Zoltán (1931-1981)

A 20. század második felének kiemelkedő magyar filmrendezője volt. A Domonyból származó Huszárik 1942-ben kezdte meg tanulmányait az aszódi evangélikus gimnáziumban. A kommunista fordulat évében 1948-ban már az „állami” gimnáziumban érettségizett. 1950-ben a Színház- és Filmművészeti Főiskola filmrendező szakára vették fel, két évvel később azonban eltávolították, mivel szüleit kuláknak bélyegezték meg. Az elkövetkező évek során különféle fizikai munkákat is végzett a megélhetés érdekében. 1959-ben térhetett vissza a főiskolára, *Játék* című vizsgafilmjével pedig azonnal kitűnt. A hatvanas évek során rövidfilmeket készített, melyek közül az egyik legmeggrázóbb a 19 perces *Elégia*, amit 1965-ben forgatott. Első játékfilmjét 1971-ben mutatták be: a Krúdy Gyula világát eredeti módon megidéző *Szindbád*ot Latinovits Zoltánnal forgatta, a film pedig rögtön a magyar filmművészet megkerülhetetlen csúcsteljesítményévé vált. Második és egyben utolsó egészestés filmjét Csontváry Kosztka Tivadarról forgatta, amit 1980-ban mutattak be.

Dr. Keken András (1909-1974)

Evangélikus lelkész. 1909-ben született Bokoron. 1927-ben érettségizett az Aszódi Evangélikus Gimnáziumban. Ezután Sopronba ment teológiát tanulni, majd 1931-ben lelkésszé avatta Raffay Sándor püspök. 1937-ben hódmezővásárhelyi lelkészként gyermekotthont alapított az árva és nyomorban élő gyerekeknek. 1941-ben választotta lelkészévé a fővárosi Deák téri gyülekezet. A vészkorszakban több embert bújtatott és mentett meg, ezért egy alkalommal a nyilasok is őrizetbe vették. 1948-ban a kommunista hatalomátvétel évében házkutatást tartottak otthonában, 1949-ben pedig felfüggesztették munkájából. Egy év múlva a kommunista terrorszervezet, az ÁVH letartóztatta, hogy ezzel is zsarolja az Ordass Lajos püspök ügyét tárgyaló egyházi különbírást. 1950 májusában Kistarcsára internálták, ahonnan október közepén szabadult. Ezután segédmunkásként, könyvelőként dolgozott. 1956 októberében állami részről rehabilitálták, majd visszahelyezték lelkészi állásába. 1956. október 7-étől szolgálhatott újra lelkészként. 1974-ben hunyt el.

Kiss István (1864-1935)

Evangélikus lelkész, majd püspök (1922-1935). 1864-ben a Nógrád megyei Felsőpetényben született, ahol édesapja alesperes volt. Az aszódi gimnáziumban érettségiző diák a pozsonyi teológiai akadémia elvégzése után Galgagyörkön, Maglódon és Balassagyarmaton működött. 1890-ben lett Sámsonháza lelkésze, az egyházmegye esperese, majd 1922-től a megcsonkított Dunáninneni egyházkerület püspöke. A soproni teológiai fakultás 1932-ben díszdoktorrá avatta. Sámsonházán hunyt el 1935-ben.

Dr. Király Béla (1928-)

Gépészmérnök, egyetemi tanár. A szilvásváradai születésű diák 1939-ben kezdte meg Aszódon az evangélikus gimnáziumban középiskolai tanulmányait. 1947-ben érettségizett, majd a Magyar Királyi József nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetemen folytatta tanulmányait gépészmérnöki szakon. Visszaemlékezésében kiemelte, hogy nagy hasznát vette a gimnáziumban tanultaknak, főleg az ábrázoló geometriában, Richly Emil, egykori tanárának szakrajzos gyakorlatainak. A diploma után a miskolci egyetem mechatronikai tanszékén kapott állást, mint tanársegéd, majd egyetemi docens. A disszertáció megírása után, mint a Műszaki Tudományok Kandidátusa kapta meg a doktori oklevelet és címet, kinematikával, dinamikával és robotikával foglalkozott. Nyugdíjba vonulása után (1995) még aktívan vett részt a diákok képzésében, gyakorlatok vezetésében, az egyetem munkájában.

Dr. Király László (1930-2004)

Király Béla testvére, erdőmérnök. 1940-től tanult az aszódi evangélikus gimnáziumban. Az egyetemi tanulmányai után a magyarországi erdőrendezés és a hozzá kapcsolódó szakterületek fejlesztésének és oktatásának meghatározó egyéniségévé vált. 1978-tól 1995 végéig a soproni Erdészeti és Faipari Egyetemen oktatott, 1979-ben tanszékvezető egyetemi tanárnak nevezték ki. Erdőrendezést, informatikát, dendrometriát és fatermést oktatott, irányította a tanszéken folyó kutatómunkát, szervezte az erdőtervezői és erdőfelügyelői

mérnöktovábbképzést. Részt vett az MTA Erdészeti Bizottsága Erdészetpolitikai munkabizottságának, majd Erdőgazdálkodási Albizottságának, az Országos Erdészeti Egyesület több szakosztályának munkájában, valamint az MDF szakmai bizottságában. Munkásságát professor emeritus címmel, a Magyar Köztársaság Érdemrendjének középkeresztjével, a Pro Silva Hungariae kitüntetéssel ismerték el.

Dr. Moravcsik Ernő Emil (1858-1924)

Elmeorvos, a pszichiátria professzora, az MTA levelező tagja. A Nógrád vármegyei Béren született, apja Moravcsik Mihály evangélikus esperes volt. Öt testvére közül bátyja, Moravcsik Géza zeneművészeti főiskolai tanár, öccse, Moravcsik Gyula kiváló jogász lett. A gimnázium négy alsó osztályát az aszódi, a felső osztályokat az iglói evangélikus gimnáziumban végezte, mindvégig kitűnő eredménnyel. Az orvosi tudományokat a budapesti egyetemen hallgatta, ahol 1881-ben orvosdoktorrá avatták. Brüsszelben, 1892-ben a nemzetközi bűnügyi embertani kongresszus tiszteletbeli elnöke. Elsősorban a Pszichiátriai Klinika megtervezőjeként, igazgatójaként ismert, kevésbé köztudott, hogy személyében az Igazságügyi Országos Megfigyelő és Elmeorvos Intézet, illetve jogelődje „A letartóztatottak és elítéltek országos megfigyelő és elmeorvos intézete” első igazgatóját tiszteleteljük. E két intézményt Moravcsik Ernő Emil tizenkét éven át, 1886-tól 1908-ig vezette. 1902-ben az elmeorvos- és pszichiátria nyilvános rendes egyetemi tanára lett a budapesti orvosegyetemen, ahol 1924-ig tanított. 1921-ben ő volt az egyetem rektora. 1924-ben lett a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagja. Több mint 100 dolgozat szerzője, írt - többek között - a tuberkulózisról, a női ivarszervekről, az epilepsiáról és a hipnotizmusról. Jelentős kutatásokat végzett a hallucinációk, alkoholizmus, a veszettség és a hisztéria kutatásában, pszichiátria tankönyv szerzője.

Pauló Lajos (1927-1975)

Rendező, műsorvezető, riporter. A hévízgyörki származású, evangélikus felekezetű diák 1938-ban iratkozott be az aszódi evangélikus gimnáziumba, osztályfőnöke Richly Emil volt. A középiskola elvégzése után először a Képzőművészeti Főiskolára iratkozott be, majd a színművészeti főiskolán a rendező szakon végzett (1956). 1956-tól a szolnoki Szigligeti Színházhoz szerződött, 1958-tól felváltva rendezett a budapesti Petőfi és Jókai Színházban. Rendezői képessége televíziós munkáiban teljesedett ki. 1960-tól haláláig a Magyar Televíziónál az ifjúsági osztályon dolgozott. Nevéhez fűződik a Ki mit tud? a Ki miben tudós? Riporter kerestetik! Szavak, csodálatos szavak és a Ki minek mestere? c. ifjúsági vetélkedő műsorok sikere. Dokumentumfilmeket is rendezett (Hajóépítők, Hévízgyörk, 1964), valamint portréfilmeket és népi táncjátékokat.

Petőfi Sándor (1823-1849)

Költő, forradalmár, nemzeti hős, a magyar költészet egyik legismertebb és egyik legkiemelkedőbb alakja. A magyar romantika kiteljesítője, aki koráig még ismeretlen témákat honosított meg a magyar költészetben: nála jelent meg először a családi líra, szerelmi költeményeiben a hitvesi, házastársi szerelem ábrázolása, tájköltészetében pedig a „puszta”, a

magyar Alföld méltó rajza. Ő írt először verseiben a „világszabadságról”, és általa teljesen új hang szólalt meg a magyar irodalomban. Az *Úti jegyzetek*ben így emlékszik vissza az Aszódon eltöltött évekre: „Aszód! Csak egyszer kellene ezt a szót tőlem hallnod, s azonnal kitalálnád, hogy én itt három esztendőig tanultam... akarom mondani: jártam iskolába. S mily eseménydús három esztendő! 1. Itt kezdtem verseket csinálni. 2. Itt voltam először szerelmes. 3. Itt akartam először színésszé lenni.” Iskolánk leghíresebb, névadó diákja 1835 és 1838 között tanult a Galga parti mezővárosban. A ma az aszódi Petőfi Múzeumnak otthont adó épületben tanult az evangélikus felekezetű Petőfi, méghozzá kitűnő eredménnyel. Híres tanára, Koren István rábízta a tanérvázó vizsga búcsúversének megírását és elmondását, ezzel indítva el Petőfit a költészet útján.

Dr. Platthy Pál (1929 – 2004)

Mérnök, a műszaki tudományok doktora. 1939-ben iratkozott be az aszódi evangélikus gimnáziumba. Később a Budapesti Műszaki Egyetem Építőmérnöki Karának egyetemi docense lett. Acélszerkezetek című - Halász Ottóval közösen írt – könyve 1989-ben jelent meg a Tankönyvkiadó gondozásában, Közúti acélhidak c. egyetemi jegyzetét a Műegyetemi Kiadó adta ki 1995-ben. A vasúti pálya és annak részeinek (állomások, magasépítmények, hidak) szakértője, több rangos folyóirat (Közlekedéstudományi Szemle, Magyar Építőipar) szerzője.

Rezessy László (1912-1997)

Karnagy, orgonaművész, tanszékvezető főiskolai tanár. 1912-ben született Csetneken, 1922 és 24 között volt az aszódi evangélikus gimnázium diákja. 1946-ban a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskolán okleveles középiskolai énektanári és egyházkarnagyi diplomát szerzett. 1932-től evangélikus tanító Cinkotán, közben kántor Gödöllőn. 1935-től fővárosi énekszaktanító, ezzel párhuzamosan 1937-től 1949-ig a Budahegyvidéki Evangélikus Gyülekezet kántora, ugyanitt 1937-ben megszervezi és 1956-ig vezeti a gyülekezet énekkarát. 1946-tól -1949-ig a Zeneművészeti Főiskola tiszteletdíjas tanára, majd 1955-től tanszékvezető főiskolai tanár. 1959-től 1974-ig tanszékvezető tanár az Egeri Tanárképző Főiskolán, 1975-től 1997-ig a Budahegyvidéki Evangélikus Gyülekezet karnagya. Több főiskolai jegyzet (pl. Zeneelmélet, 1952; Hangszerismertetés, 1960.) továbbá 17 cikk és tanulmány fűződik a nevéhez. Az 1982-ben megjelent evangélikus énekeskönyv zenei szerkesztő bizottságának tagja, az evangélikus korálkönyv több tucat éneketéjének komponistája, korálelőjátékok és kórusművek szerzője.

Sára Sándor (1933-2019)

Kossuth- és Balázs Béla-díjas operatőr, filmrendező. 1933-ban született Turán. Nagyszülei vasútnál, ill. hivatalban dolgoztak, így már édesapja is aljegyző Turán, majd jegyző volt Ikladon. Az elemi iskolát Turán kezdte el, Aszódon folytatta és itt kezdte el a gimnáziumi tanulmányait az evangélikus alma materben. A közbejövő háború, ill. front és az utána következő események miatt több helyen végzi a gimnáziumot, melyet Budapesten, a Vörösmarty Gimnáziumban fejezett be 1952-ben. A Filmművészeti Főiskolán folytatta tanulmányait, 1956-ban tagja lett a főiskolai forradalmi bizottságnak, emiatt hátránnyal indult

[1] megjegyzést írt: évszámok

[2] megjegyzést írt: 1912 -

[3] megjegyzést írt: Az 1982-ben megjelent evangélikus énekeskönyv zenei szerkesztő bizottságának tagja, az evangélikus korálkönyv több tucat éneketéjének komponistája, korálelőjátékok és kórusművek szerzője.

[4] megjegyzést írt: évszám

a pályáján. Operatőri diplomamunkája a Pályamunkások című etűd volt, majd a hatvanas években csatlakoztak a fiatal művészekből álló Balázs Béla Stúdióhoz. Dokumentarista rövidfilmeket kezdett el forgatni pl. a cigányokról, az ingázókról vagy a tanyasi életről. 1968-ban forgatta első nagy játékfilmjét, Földobott kő címmel, amely önéletrajzi motívumokban is bővelkedett. Ezt követi többek között a 80 huszár, A vigyázók, A vád és nem felejtendő el a Szindbád című film, amelyet Huszárik Zoltán rendezett és Latinovits Zoltán játszott a főszerepet. [5] Sára Sándor pedig az operatőr a Szindbád című film forgatásakor. A rendszerváltozás után hét éven át vezette, igazgatta a Duna Televíziót és visszatért a dokumentumfilmek készítéséhez. Munkássága meghatározó szerepet játszott a hazai és európai filmművészetben.

[5] megjegyzést írt: Az nem derül ki, hogy mi köze van a Szindbád filmhez.

Sárkány Sámuel (1823-1911)

Evangélikus püspök, az 1837-38-as tanévben Aszódon Petőfi Sándor osztálytársa és barátja volt. Ezt megelőzően Sárszentlőrincen, majd Aszód után Selmecbányán is a költő iskolatársa volt. Jénai egyetemi tanulmányai, majd temesvári nevelőiskolák után először segédlelkész, majd apja halála után 1848 tavaszától pilisi lelkész volt. Ezen baráti kapcsolat révén ő eskette a pilisi evangélikus templomban Petőfi Sándor öccsét, Petrovics Istvánt - 1863. dec. 26-án - Gayllhoffer Antóniával, a dánosi földbirtokos leányával. A pilisi evangélikus gyülekezet tizedik lelkésze, 1868-tól Pest megyei főesperes és 1890-től 1905-ig a Bányakerületi Egyházmegye püspöke. A nagy hazafit, Kossuth Lajost ő temette el 1894. április elsején, a sír feletti gyászbeszédét a nép sokáig őrizte emlékezetében. A főrendi ház tagja volt, a király nemességgel és a Ferenc József Rend Nagykeresztjével tüntette ki.

[6] megjegyzést írt: 1823 - 1911

[7] megjegyzést írt: Ezt megelőzően Sárszentlőrincen, majd Aszód után Selmecbányán is a költő iskolatársa volt. Jénai egyetemi tanulmányai, majd temesvári nevelőiskolák után először segédlelkész, majd apja halála után 1848 tavaszától pilisi lelkész volt.

Tuschák Róbert (1927-2018)

Széchenyi-díjas gépész- és villamosmérnök, egyetemi tanár, a Magyar Tudományos Akadémia rendes tagja. A salgótarjáni származású, katolikus felekezetű Tuschák 1937 és 1945 között volt az aszódi evangélikus gimnázium tanulója. A kitüntetéssel megfélelt érettségi után gépészmérnöki szakra iratkozott be a Magyar Királyi József nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetemre, ahol 1950-ben (mint a Budapesti Műszaki Egyetem végzőse) szerezte meg oklevelét. A Budapesti Műszaki Egyetemen 1966-ban egyetemi tanári kinevezést kapott a folyamatszabályozási tanszékre, 1970-ben a Villamosmérnöki Kar dékánhelyettesévé választották. Három évvel később a Kar dékáni tisztét vette át, közben 1978-ban megbízták az automatizálási tanszék vezetésével is. 1984 és 1990 között az egyetem rektorhelyettese volt. 1990-ben a Magyar Tudományos Akadémia rendes tagjává választották. Számos méretezési és szabályozási eljárás kifejlesztője és a turbógenerátorok fejlesztője. Több publikációja jelent meg ezen területekről a magyar szaklapokban, valamint külföldön, angol és német nyelven is. Munkásságát több díjjal jutalmazták, megkapta a Magyar Köztársaság Csillagrendjét 1991-ben, oktató-nevelő munkája elismeréseként a Magyar Köztársasági Érdemrend Középkeresztjét 1992-ben, majd három évvel később a Széchenyi -díjat vehette át a köztársasági elnöktől. Egykori munkahelye, a Budapesti Műszaki Egyetem pedig a professor emeritus címet adományozta számára rangos kitüntetésként.

Zelenka Pál (1839-1910)

Evangelikus püspök, egyházi író, lelkész, egyházmegyei főesperes, egyházkerületi főjegyző, zsinati tag, a tiszai egyházkerület püspöke. A Nógrád megyei Csehbereken született, ősrégi nemes családból származott, mely család évszázadok óta ajándékozta meg az evangélikus egyházat lelkes, hitbuzgó és hazafias papokkal. Iskoláit, az elemi tárgyak, s a zene tanulását édesatyja vezetése alatt kezdte. A középiskolát 1848-ban Aszódon kezdte, Selmechányán és Pozsonyban folytatta, majd 1859-től a jénai egyetemre iratkozott be a teológiai fakultás hallgatói közé. 1864-től irsai, 1866-tól haláláig miskolci lelkész. A hegyaljai egyházmegye 1887-ben főesperesévé választotta, 1874-től a tiszai egyházkerület jegyzője, majd 1890-től püspöke volt, mely tisztében az 1895-ben életbe léptetett új egyházi törvénykönyv bevezetését követő lemondása után újraválasztották. 1904-től egy évig elnöke volt a Magyar Protestáns Irodalmi Társaságnak, a Magyarhonai Egyetemes Evangélikus Egyházi Gyámintézet 1872-ben jegyzőjévé, 1886-ban pedig elnökévé választotta. A gyámintézet feladata részben a lelkészi özvegyek és árvák támogatása, részben a hátrányos helyzetű gyülekezetek és szórványok közegyházi felkarolása volt. Mint az intézet jegyzője kapott felkérést 1884-ben a szervezet történetének megírására A magyarhonai egyetemes evangélikus egyházi gyámintézet múltja és jelene címmel (Miskolc, 1885.).

Würtzler Arisztid (1925-1997)

Világhírű hárfaművész, zeneszerző, zenetanár. Budapesten született középosztálybeli evangélikus családban. 1935 és 1939 között iskolánk diákja. Kezdetben zongorázni és csellózni tanult, hárfázni 12-13 éves korában kezdett. Az 1938/39-es tanévben a reformáció előestéjén megrendezett műsort - melyet az aszódi evangélikus gimnázium és a Leánynevelő Intézet növendékei közösen adtak elő - zongorán kísérte.¹ Tanulmányait a Liszt Ferenc Zeneakadémián folytatta. 1951-56 között az Állami Hangversenyzenekar foglalkoztatta. Az 1956-os forradalom után emigrált Magyarországról, először Ausztriába, majd Kanadába ment testvérével, végül az Egyesült Államokban telepedtek le. 1958-ban került második hárfásként a New York-i Filharmonikusokhoz, a próbajátékon Leonard Bernstein zenei igazgató hallgatta meg. Az együttesnek 1961-ig volt a tagja. 1963-ban elnyerte a Hartfordi Egyetem tanári állását, amit szólókoncertek mellett vitt. Mint szólólista a világ 62 országában szerepelt. 1968-ban a London College of Applied Science (USA) díszdoktori címmel tüntette ki. 1969-ben megszervezte az első Amerikai Nemzetközi Hárfaversenyt, 1970-ben New York Egyetem tanára lett és megalapította saját együttesét, a New York Harp Ensemble-t. Magyarországra a nyolcvanas évek közepétől rendszeresen visszatért, a rendszerváltás után Budapesten, Szombathelyen és a keszthelyi Festetics-kastélyban koncertet adott. Magyarországon halt meg egy koncertút alkalmával váratlanul, a Fiumei Úti Sírkertben nyugszik.

¹ Aszódi Evangélikus Gimnázium iskolai értesítője – 1938. 28. Lásd:

https://adt.arcanum.com/hu/view/Aszod_766_evangelikus_gimnazium_835_1938/?pg=31&layout=s&query=w%C3%B0rtzler

